

Ведраре, Слатина, Богдан, Горни Домлян). Формира се и нов ареал на разпространение в *Старозагорско* – общините Чирпан (Малко Търново, Целина, Зетъово, Спасово), Стара Загора (Еленино, Столетово, Змеево, Бъдеще), Димитровград (Воден, Крепост, Крум, Богрово) (Приложение 36).

В групата селища с **20-30 %** ромското население до началото на 90-те години са концентрирани под 5 % от ромите в Южна Централна България, след което техният дял нараства и през 2011 г. е 18 % (фиг. 50). Броят на селищата от 7 през 1887 г. нараства на 46 през 2011 г. През отделните преброявания те са разпределени по следния начин:

- През **1887 г.** те попадат в общините Пазарджик (Мокрище), Септември (Семчиново), Садово (Поповица), Хасково (Момино), Карлово (Московец), Родопи (Златитран) и Магжарово (Долни Главанак) (Приложение 20);

- През **1900 г.** са регистрирани само няколко селища в общините Септември (Семчиново), Марица (Трилистник), Родопи (Златитран), Харманли (Болярски извор), Родопи (Триводици), Братя Даскалови (Малко Дряново) (фиг. 17);

- През **1934 г.** селищата са само 4 и са в общините Пазарджик (Драгор), Мъглиж (Паничерево), Смолян (Влахово) и Харманли (Болярски извор) (Приложение 25);

- През **1946 г.** населените места са в общините Кърджали (Черньовци), Момчилград (Пиявец), Пазарджик (Драгор), Харманли, (Болярски извор), Марица (Динк), Брацигово (Исперихово), Карлово (Розино) (фиг. 18);

- През **1965 г.** селищата от тази група попадат в общините Крумовград (Гулийка), Хасково (Корен), Мъглиж (Зимница), Кирково (Дюлица), Момчилград (Сярци), Свиленград (Лисово), Казанлък (Кънчево), Мъглиж (Едрево) (Приложение 30);

- През последните три преброявания (**1992, 2001, 2011 г.** – фиг. 19, Приложение 33, 36) населените места са съсредоточени основно в общините на *Задбалканските котловини* и по-конкретно в Павел баня (Скобелево, Горно Сахране, Тъжа, Търничени), Мъглиж (Мъглиж, Нова махала, Манолово, Паничерево, Гурково), Карлово (Кърнаре, Соколица, Пролом, Иганово), Казанлък (Морозово, Хаджидимитрово); в района на *Септември-Пазарджик* – Пазарджик (Априлци, Юнаците, Мало Конаре, Братаница, Ивайло), Септември (Злокучене, Септември, Виноградец) и Хасковоско-Харманлийско – Хасково (Долно войводино, Узунджово, Войводово), Харманли (Черепово, Браница) и др.

До началото на 90-те години на XX в. в групите селища с **над 30 % ромско население** се формира незначителен дял от него (под 10 %) и от броя на населените места с наличие на това население (под 5 %). През **1887 г.** е регистрирано само едно селище с преобладаващо ромско население (над 50 %) – Симитли (близо до Пловдив, сега не съществува); през **1900 г.** – Мътеница (община Хисаря); през **1934 г.** – Багра (Кърджали); през **1965 г.** – Горни Главанак (Магжарово). Незначителен е и броят на селищата с *40-50% ромско население*: през **1887 г.** – Ценово (община Чирпан) (фиг. 20); през **1900 г.** – Чалъкови (Раковски) (Приложение 23); през **1934 г.** – Странджев